

retfærdig Afgjørelse, og endelig igjen bragt den frem for Ansøgeren eller Klageren med den fattede Resolution, da troer jeg aldrig, at man vilde være falden paa at blande sig ind i det, som efter min Opfattelse er Ansøgeren eller Klageren uvedkommende, nemlig de forskellige Communicationer, der finde Sted mellem de forskellige Afdelinger af Øvrighedsmagten. Men det er ikke det, Lovgivningen har gjort. Den har — og jeg indrømmer, jeg kan ikke Andet end ansee det for et smaaligt Hensyn, der her har gjort sig gjældende — villet, at vedkommende Ansøger selv skulde bære de med Forsendelsen af Sagen forbundne Postudgifter, og derfor har Lovgivningen fattet den Bestemmelse, at, naar Ansøgningen eller Klagen var bleven forsynet med de fornødne Erklæringer, skulde den forseglet bringes tilbage til Vedkommende, der da havde i denne Form at indsende den og altsaa selv betale Postgebyrene. Det er dette, som Opinionen vistnok med Rette har været mod. Det er jo et overmaade stødende Forhold at skulle modtage sin egen skrevne Ansøgning tilbage, forseglet af Fremmede, og nu at skulle være indskrænket til, uden at kjende, hvad der staar i det, man indsender, at befordre det videre. Jeg skulde derfor fra mit Standpunkt være meget villig til at stemme for et Lovforslag, der gik ud paa at rette dette, der gik ud paa at bestemme, at for Eftertiden skulde enhver Ansøgning eller Klage, der blev indgivet, besørge til Underøvrigheden og da af den besørge videre. Men, naar jeg ikke har stillet noget Forslag herom i Udvalgets Betænkning, og ikke agter at stille noget saadant, hidrører det ganske simpelt deraf, at jeg er overbevist om, at man vilde see paa et saadant Forslag med den største Ringeagt og finde, at det næsten vilde være at drive Spøg med nærværende Sag, at ville give den en saa simpel Oplosning, som den deraf vilde faae.

Jeg skal nu omtale ganske kort et Par af de andre Grunde, som man pleier at anføre til Forsvar for Sagen. Jeg tillægger ikke dem; jeg har hørt antyde, nogen synderlig Bægt; men de ere fremkomne saa tidt og med saa megen Bedholdenhed, at man dog formeentlig bør tage dem i lidt nøiere Betsyn. Først og

fremmest seer man da meget ofte, at der argumenteres fra Offentligheden. Offentlighedsprincipet skal være saa aldeles fortrinligt og skal fordre en saa almindelig Amerkjendelse, at dette alene vil være tilstrækkeligt for at vise, at ogsaa disse Erklæringer skulde være offentlige. Dette kan jo dog umulig være alvorlig meent. Jeg nævner det blot, og skal ikke videre gaae ind paa en saa løs Argumentation, som den benytter, der troer at kunne stille sig ved Sagen paa denne Maade. Der er jo dog et svælgende Dyb mellem at sige, at Offentligheden er et stort Gode, og saa at komme til den Slutning, at derfor skal Offentlighed indføres i ethvert Forhold, i enhver Retning; og, hvis man vil indrømme, at det ikke gaaer an, fordi Offentlighed er et stort Gode, derfor strax at sige, at Alt skal være offentligt, maa man ogsaa komme til at indrømme, at der fordrer en nærmere Under søgelse, uafhængig af dette Offentlighedsprincip, om der i dette Forhold skal finde en saadan Offentlighed Sted eller ikke. Jeg maa overhovedet bemærke, at, naar man saa ofte seer denne Sag fremstillet paa den Maade, som om det var Gjenstand for Loven at tilveiebringe en Forandring i det Bestaaende, saaledes at de hemmelige Erklæringer bleve offentlige, saa er det en aldeles falsk Opfattelse af Sagen. Det er en Opfattelse af den, som er meget beqvem for dem, der ville tale til Følelsen; der er noget saa overordentlig Tilfredsstillende ved at bidrage til at have disse Hemmelighedsflor og at faae Offentlighedens Lys til at trænge ind i alle Forhold, at man troer at have virket noget overordentlig Stort, hvis man kunde faae den Formaning udbredt, at det er noget Saadant, man stræber efter ogsaa i disse Forhold; men dette er aldeles falsk. Der er to Ting, der ere falske i denne Fremstilling af Sagen. Det er for det Første ikke hemmelige Erklæringer, og for det Andet er det ikke Offentlighed, man vil have; der bliver saaledes ikke Meget tilbage. Det er for det første ikke hemmelige Erklæringer; thi hemmelige Erklæringer ere kun saadanne, som det er forbudet Andre at see; men nu er det jo dog indrømmet fra alle Sider, at den Praxis er meget udbredt, at vedkommende Underøvrige-